

meget i tvivl om, hvorvidt man generelt kan sige, at det er en hensigtsmæssig måde at gøre det på.

Det, som set med vores øjne har været meget vanskeligt i forhandlingerne, har været, at udgangspunktet var, at der ikke måtte være noget, der kunne lignedes med et amt; at udgangspunktet var denne her, med al respekt i øvrigt, fikse idé om, at et lille land kun kan have to niveauer.

Vores tilgang var, at vi må se på opgaverne for at finde ud af, om de kan løses bedre i en anden struktur. Det var det, der var vores drivkraft, det var det, der ligesom var rugbrødet i vores tænkning. Det er opgaverne, der er det interessante, for det er dem, borgerne har en interesse i, ikke om der er et, to eller tre niveauer.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Er fru Margrethe Vestager ikke enig i, at der her sker en decentralisering af opgaver, en opgaveflytning til kommunerne fra bl.a. amterne, og at man dermed kan sige, at vi med det nye kommunale landkort får én indgang for borgerne, og at de nye kommuner dermed er med til at sikre offentlige ydelser af en høj kvalitet?

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

For det første mener jeg ikke, at én indgang i sig selv betinger høj kvalitet. Det afhænger helt af, hvad det i øvrigt er. Altså, én indgang er ikke meget værd, hvis man ikke kan få den faglige, grundige behandling, som er nødvendig, hvis man skal have et tilbud sat sammen til ens handicappede barn. Så ville jeg gerne gå to steder. Jeg ville for den sags skyld også gerne køre for at få det, hvis jeg dermed kunne få det, der var behov for. Den balance synes vi ikke er holdt i det her forslag. Fordi man har været så optaget af, at der ikke må være noget, der lignedes med amter, så vil man ikke have det på den måde.

Man kunne jo godt have lavet én indgang til amterne. Man kunne jo godt have sagt, at for børn, som har udvidet behov, er den ene indgang amterne. Gerne større amter end vi har i dag, men at der er en sammenhæng mellem kompetencer og økonomi.

Det andet er jo, at det virker, som om regeringen også er kommet lidt i tvivl, for når man ser på de kontrolforanstaltninger, evalueringsinstitutter og ministerbemyndigelser, der hele tiden lægges ud over det hele, kunne det godt tyde på,

at man heller ikke er helt sikker på, at kommunerne magter det.

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Jeg blev opstemt over fru Margrethe Vestagers indlæg og de principper, der lå til grund for det, som jeg så forstår er radikal politik på det her område. Jeg må også sige, at det ikke er principper, der ligger langt fra dem, jeg nævnte i mit ordførerindlæg, nemlig en enkel og overskuelig offentlig sektor, tæt på borgerne osv. Så der er åbenbart mere, der samler os end skiller os ad, når vi skal snakke om de principper, der ligger til grund for den offentlige sektor. Det synes jeg er et godt udgangspunkt for en videre debat, som jeg håber vi kan forlænge i kølvandet af, at vi har fundet sammen om ansvaret for det kommunale danmarkskort.

Kl. 13.55

Men når nu vi er enige om det, hvilket fører til, at det skal være så tæt på borgeren som muligt, må vi da kunne blive enige om, at det tætteste, vi kan komme borgerne i den offentlige sektor, er kommunen. Den er tættest på borgerne. Hvorfor er det så sådan, at det næsten er et must, at der så også bør være det tredje led, desuagtet om der er opgaver eller ej?

Hvis vi mener det alvorligt som et princip, hvorfor er der så det lidt krampagtige, synes jeg, forsøg på at sige, at vi nedlægger et tredje demokratisk led osv.? Hvad er det, der er drivkraften bag radikal politik, som gør, at det skulle være en hellig sag for den offentlige sektor?

Det er åbenbart der, vandene skiller, og så må vi jo arbejde med de områder, der skiller os ad.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Det er jo egentlig interessant, for det er sådan set den modsatte overvejelse, der virkelig har undret os: Hvorfor er det så vigtigt, at amterne bliver nedlagt? Hvad er det, der er så afgørende ved, at de skal tømmes for opgaver, og at det ikke kan gå hurtigt nok? Hvad er det for en provokation, der ligger i, at det er direkte valgte folk med økonomisk ansvar, som kerer sig om opgaver, der kræver et vist befolkningsunderlag og en høj grad af specialisering, og som varetager helt centrale funktioner for nogle af vores mindste og mest udsatte mindretal? Det er det, der har været den store undren.

Hvorfor kan vi ikke åbent drøfte strukturen med udgangspunkt i, hvordan opgaverne skal